

Het meer

Catherine Cooper bij Boekerij:

De cruise

Het resort

Het chalet

Het chateau

Het penthouse

Het meer

Catherine Cooper

HET MEER

Ze dachten dat het maar geruchten waren.
Ze hadden moeten luisteren.

Vertaald door Percy Balemans

ISBN 978-90-492-1439-5

ISBN 978-94-023-3117-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Lake*

Omslagontwerp: Claire Ward / HarperCollinsPublishers Ltd,

bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Richard Nixon / Arcangel Images

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Percy Balemans

© Catherine Cooper, 2025

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Ter nagedachtenis aan Pickle xxx

Het is wonderlijk dat er inmiddels vijfduizend jaar zijn verstreken sinds de schepping van de wereld en dat nog steeds ongewis is of er ooit een geval is geweest waarbij de geest van een persoon na de dood is verschenen. De argumenten pleiten tegen; maar het geloof pleit vóór.

SAMUEL JOHNSON

Ik speur naar geesten, maar geen spook
Verschijnt. Onterecht wordt beweerd
Dat de doden ooit, hoe dan ook
Met levenden hebben verkeerd.

WILLIAM WORDSWORTH

Ik heb het allemaal heel zorgvuldig gepland.

Ik kijk vanuit mijn boot op het meer hoe de vlammen het
kasteel opslokken. Ik heb me in tijden niet meer zo kalm
gevoeld.

Hij verdient het.

Ik heb geen spijt.

Ik heb gedaan wat ik moest doen.

Het is klaar.

DEEL 1

Creaglie Castle

8 NOVEMBER 2025,
ACHT UUR 'S AVONDS

Amelia

Creaglie Castle ziet er totaal anders uit sinds ik hier voor het laatst was. Er staat nu een enorme glazen kubus naast. Dat is blijkbaar de nieuwe spa. Binnen, in de prachtig opgeknapte bijkeuken, staan rijen zachte slippers met het familiewapen erop op een verwarmd rek, klaar voor de nieuwe, betalende gasten.

Sommige dingen zijn niet veranderd. De portretten van alle chagrijnige, eeuwenoude Creaglie-koppen, de oudste zelfs uit de zestiende eeuw, hangen nog steeds aan de muren. De walgelijke dierenkoppen met ogen die je lijken te volgen zijn er ook nog, net als de gekruiste zwaarden in de hal die me altijd koude rillingen gaven omdat ze er zo scherp en zwaar uitzagen. Gruwelijk.

Maar het kasteel is ook schoongemaakt en opgeknapt. Dat moest ook wel na de brand. Veel voorzieningen zijn gemoderniseerd en verbeterd, nu de familie het kasteel opent als een luxe-resort.

Wie had dat ooit kunnen denken? Ik kan me niet voorstellen dat het een idee was van Alistair, of de negentiende Laird of Creaglie, zoals zijn volledige titel luidt. Misschien was het zijn nieuwe, jonge vrouw, lady Tabitha of Creaglie. Zijn derde echtgenote. Het kan zijn dat de familie geld nodig heeft, hoewel ik

me dat moeilijk kan voorstellen. Misschien heeft Tabitha haar zinnen gezet op een nieuwe sportauto of een ring met een diamant.

Of misschien was het idee om het kasteel open te stellen voor het publiek afkomstig van Alistairs zoon Joshua. Joshua is rond de dertig en best knap voor een kakker, als je van dat type houdt. Hij is waarschijnlijk wat ondernemender, want net terug van een of andere Amerikaanse universiteit waar hij allerlei grootse ideeën heeft opgedaan, zoals de nieuwe aanbouw. Het is een opzichtige glazen kubus met een binnen- en buitenzwembad, jacuzzi en krachtige waterstralen. Hypermodern en het past eigenlijk helemaal niet bij het ratjetoe aan bouwkundige stijlen van de rest van het kasteel, maar op de een of andere manier werkt het. Ik ben er eerder al even gaan kijken.

Veel van de oude, versleten en stoffige tapijten zijn vervangen door exemplaren die antiek lijken maar dat waarschijnlijk niet zijn en ik weet zeker dat sommige van de zogenaamd oude meubelstukken al net zo nieuw zijn.

Ik had niet verwacht dat ik voor dit weekend, de opening voor het publiek, zou worden uitgenodigd, maar als je een uitnodiging ontvangt, is het wel zo beleefd om te gaan. Het is interessant om de mensen rond de eettafel te bestuderen en te kijken hoe ze zich gedragen. Je ziet meteen wie gewend is aan luxe en er niet meer van opkijkt (Alistair en zijn zoon Joshua, zijn vrouwtje lady Tabitha, hoewel ze soms in de fout gaat omdat het voor haar duidelijk nog nieuw is) en voor wie het ongebruikelijk en een beetje overweldigend is (iedereen behalve ik).

Alistair is behoorlijk oud en ziet er tegenwoordig zelfs broos uit. Heel anders dan de laatste keer dat ik hem heb gezien. Hij schraapt zijn keel.

‘Goedenavond allemaal. Ik stel het erg op prijs dat jullie

helemaal hierheen zijn gekomen in dit verschrikkelijke weer,' zegt Alistair. Hoewel het kasteel al eeuwen eigendom is van de familie, klinkt geen van hen Schots, omdat ze altijd naar peperdure kostscholen werden gestuurd zodra ze konden lopen. 'Het liefst zou ik zeggen dat dit ongebruikelijk is voor de tijd van het jaar, maar dan zou ik liegen,' gaat hij verder.

Er klinkt beleefd gelach rond de tafel. Ik rol subtiel met mijn ogen. Duidelijk een gemakkelijk publiek.

'Ik wil jullie niet ophouden. De meesten van jullie hebben een lange reis achter de rug en jullie kunnen waarschijnlijk niet wachten om aan het ongetwijfeld verrukkelijke diner te beginnen dat ons personeel voor jullie heeft bereid. Ik geef nu het woord aan lady Tabitha of Creaglie.' Hij wijst naar de vrouw naast hem, die er verbluffend mooi uitziet en gemakkelijk zijn dochter, of zelfs zijn kleindochter, zou kunnen zijn. 'Mijn prachtige vrouw, die veel beter in dit soort dingen is dan ik.'

De lovertjes op haar jurk glitteren als ze opstaat. Ze zou niet misstaan op de rode loper van een filmpremière. Ze is vast om zijn geld met hem getrouwd. Geen twijfel mogelijk. Ik zou geen andere reden kunnen bedenken.

'Dank je, Alistair,' zegt ze vriendelijk. 'Officieel ben ik inderdaad lady Tabitha of Creaglie, maar we hechten hier niet aan formaliteiten, dus noem ons tijdens jullie verblijf alsjeblieft gewoon Alistair en Tabitha.' Ze glimlacht warm.

'Zoals jullie weten, gaan we de komende dagen op zoek naar de geesten van het kasteel, die in de loop van de tijd beroemd zijn geworden. Maar dit is de eerste keer dat de familie Creaglie mensen toelaat om ongestoord onderzoek te doen. Het is dus een uniek voorrecht. Silas, hier rechts naast mij, is paranormaal onderzoeker. Misschien kennen jullie hem van zijn online kanaal en de ouderen onder jullie, excuses als dit onbeleefd

klinkt, herinneren zich misschien nog zijn tv-programma, dat indertijd erg populair was, geloof ik.'

Dat was ongetwijfeld lang voordat zij werd geboren. Silas glimlacht bescheiden. Ik glimlach terug. 'Het was een geweldig programma,' zeg ik. Ik vond het altijd erg leuk.

'Hij gaat filmen voor zijn online kanaal *Is daar iemand?*,' gaat Tabitha verder, 'en als alles goed gaat, zitten er op dat gebied misschien nog wel grotere dingen aan te komen. Maar...' Ze tikt een paar keer tegen de zijkant van haar neus en knipoogt. 'Ik vrees dat ik daar nu nog niets over kan zeggen. Als het goed is hebben jullie allemaal een toestemmingsformulier ondertekend om te worden gefilmd. Voor vragen hierover kunnen jullie altijd bij hem of bij mij terecht. Maar verder wil ik dat jullie gewoon ontspannen en genieten van de omgeving. En ik wens jullie daarbij griezelig veel plezier.'

Ze glimlacht even en gaat dan op serieuze toon verder. 'Zoals jullie hebben gemerkt, was het al behoorlijk stormachtig toen de meesten van jullie een paar uur geleden arriveerden.' Er wordt instemmend gemompeld. 'Het gaat buiten inmiddels nog heftiger tekeer en ik ben bang dat het daarom op dit moment niet veilig is om de andere gasten, die iets later dan jullie in Glen-vraith zijn aangekomen, over het meer hierheen te brengen. De veiligheid en het comfort van de gasten staat voor ons voorop, dus voor nu hebben we accommodatie voor hen geregeld op het vasteland. Hopelijk kunnen ze zich bij ons voegen zodra het weer beter wordt. Maar voor de gelukkigen die het hebben gered,' gaat ze verder, op warmere toon, 'is er meer dan voldoende tijd om elkaar tijdens het diner te leren kennen. De meesten van jullie hebben al een kamer gekregen en ik hoop van harte dat jullie tevreden zijn. Het zijn hele mooie kamers.'

'Magnifiek,' beaamt ik.

‘Jullie slaapkamer is privé,’ verzekert Tabitha ons. ‘Niemand mag zonder toestemming binnenkomen, behalve butler Donald als jullie hem nodig hebben en mevrouw Laroche, onze huishoudster. En haar assistente Irina, zodra zij samen met de andere gasten is gearriveerd. We willen uiteraard dat jullie genieten en dat jullie je thuis voelen, dus er zijn niet veel huisregels. Jullie mogen overal in het kasteel komen, behalve als er PRIVÉ op de deur staat. Dat zijn de kamers die zijn gereserveerd voor mijzelf, Alistair en het personeel. Niets is zonder goede reden verboden terrein. We hebben hier geen geheimen. Jullie zijn onze gasten en we willen dat iedereen zich helemaal thuis voelt en dat het voelt alsof jullie bij goede vrienden logeren.

‘Silas gaat verschillende testen doen en ik denk dat hij jullie graag meer vertelt over zijn werk. Hij wil het ongetwijfeld horen als een van jullie iets bovennatuurlijks ervaart tijdens jullie verblijf. En we hopen natuurlijk dat dat gaat gebeuren.’

Silas knikt ernstig.

‘We hebben een paar evenementen gepland in het kader van het thema van dit weekend en jullie bepalen zelf waar je aan deelneemt,’ legt Tabitha uit. ‘En we hebben een wereldberoemd medium uitgenodigd. Ze eet vanavond niet met ons mee, omdat ze boven herstelt van haar jetlag.’

Een medium! Wow! Wat een flauwekul.

‘Maar we willen vooral dat jullie gewoon genieten van het kasteel en dat jullie het ons, maar vooral Silas, vertellen als jullie iets ongewoons voelen of zien. Jullie zullen merken dat we hier van alle moderne gemakken zijn voorzien, maar sommige dingen dateren nog uit de vorige eeuw. Zo is er geen mobiel bereik of draadloos internet, deels vanwege onze afgelegen locatie, maar ook omdat we willen dat iedereen echt even afstand neemt van de rest van de wereld, net zoals Alistair en zijn familie dit

al generaties lang doen, sinds de zestiende eeuw. Er is wel een vaste telefoonlijn die jullie mogen gebruiken voor noodgevallen, maar deze telefoon staat in een van onze privévertrekken, dus laat het ons weten als je moet bellen. Kortom, we willen dat jullie genieten van het kasteel en het omliggende terrein, hoewel het, gezien het vreselijke weer, misschien beter is om nu nog even niet buiten op onderzoek te gaan.' Weer beleefd gelach.

'Silas legt met zijn camera vast wat jullie zien en doen, en hij verzoekt jullie vriendelijk om hem zo veel mogelijk te negeren, tenzij hij jullie interviewt of een directe vraag stelt.'

Silas knikt weer.

Tabitha kijkt de tafel rond. 'Perfect! Volgens mij is dat alles wat ik wilde zeggen. Bedankt voor jullie aandacht en laat het me vooral weten als jullie nog vragen hebben. We hopen dat jullie het niet erg vinden als het soms nog een beetje behelpen is. Zoals ik al zei, is nog niet al het personeel gearriveerd. We kijken er erg naar uit om jullie dit weekend beter te leren kennen.'

8 NOVEMBER 2025,
ACHT UUR 'S AVONDS

Kayla

Ik geloof niet dat ik ooit een diner heb meegemaakt zoals dat van vanavond.

Er klinkt een gong voordat het voorgerecht wordt binnengebracht. Elke gang wordt uitgebreid toegelicht door Alistair of Joshua Creaglie, die van tevoren uitgebreid hun excuses aanbieden voor het gebrek aan personeel. De onderbutlers, die ons normaal gesproken zouden vertellen wat we eten, zijn blijkbaar ook gestrand aan de overkant van het meer, samen met de chef-kok. Maar gelukkig was het diner van vanavond al grotendeels van tevoren klaargemaakt, legt Alistair uit. En het is niet te merken dat de chef-kok er niet is.

De toelichting bij elke gang is ook eigenlijk niet nodig, want het menu is in een verfijnd cursief lettertype op dikke, crème-kleurige kaarten geprint met een gouden rand eromheen die bij elk couvert tussen de glimmende rijen bestek liggen. Ik ben blij dat ik ooit heb geleerd dat je begint met het buitenste bestek en vervolgens naar binnen werkt, want ik zie een van de andere gasten, een oudere dame wiens naam ik vergeten ben, naar de andere gasten aan tafel gluren voordat ze haar bestek oppakt, om te kijken of ze het goed doet.

Zelfs zonder hun gebruikelijke voltallige personeel is het hun op de een of andere manier gelukt om een fantastische maaltijd

op tafel te zetten. Het voorgerecht is een wintersalade met witlof en kastanjes, met alleen ingrediënten uit de eigen moestuin en boomgaard van het kasteel. 'Ons streven is dat tachtig procent van wat jullie hier eten afkomstig is van ons eigen land,' vertelt Joshua.

Het hoofdgerecht is een haggis die onder begeleiding van doedelzakmuziek wordt binnengebracht. De doedelzakspeler is Donald, de multitaskende butler, die heel muzikaal blijkt te zijn. Haggis is trouwens veel minder onsmakelijk dan je zou verwachten van een gerecht dat van schapenmaag is gemaakt. Alistair vertelt vol trots dat het hele gerecht is bereid van schapen die op het eiland zijn gefokt. Ik weet dat dit in theorie positief is, want lokaal geproduceerd en zo, maar ik word er toch een beetje onpasselijk van. Voor het nagerecht wordt er een enorme chocoladefontein op tafel gezet, samen met schalen fruit en marshmallows (zelfgemaakt, uiteraard) om erin te dippen.

Ik zit naast Ben, een schrijver van reisverhalen voor een van de nationale kranten, die hier is om het hotel te beoordelen en blijkbaar niet geïnteresseerd is in de geesten die hier zouden rondwaren. Aan mijn andere zijde zit een veel interessantere tafelenoot: Silas de paranormaal onderzoeker, die aandoenlijk bescheiden en eerlijk is en op zachte toon vertelt dat het een 'eer' is om onderzoek te mogen doen naar de geesten van Creaglie Castle.

'Ik neem aan dat je de verhalen hebt gehoord?' fluistert hij bijna.

Ik schud mijn hoofd. 'Nee,' lieg ik. Ik heb uitgebreid onderzoek gedaan naar de familie Creaglie en daarbij kon ik niet om de verhalen over de geesten heen. Maar daar wil ik het niet over hebben. 'Ik ben hier vooral voor de spa,' zeg ik, hoewel dat alleen maar een leuk extraatje is waar ik zeker gebruik van ga maken.

‘En ik had gehoopt een paar wandeltochten te kunnen maken. Maar gezien het weer zit dat er waarschijnlijk niet in. Dus misschien sluit ik me toch aan bij jouw... geestengedoe.’ Daar heb ik niet echt zin in, maar ik wil hem ook niet beledigen. Hij lijkt me aardig.

‘Ah,’ zegt hij oprecht. ‘Maar over geesten gesproken... Geloof je erin?’ vraagt hij.

Daar heb ik nooit echt over nagedacht, maar nu hij het vraagt, ben ik geneigd om te zeggen dat ik níét in geesten geloof. Maar deze aardige, bebaarde man lijkt zijn hele leven te hebben gewijd aan het bovennatuurlijke en het zou onbeschoft zijn om te zeggen dat ik denk dat hij zijn tijd verspilt. Dus draai ik eromheen. ‘Ik denk dat ik, net als veel mensen, het eigenlijk niet weet. Misschien leer ik er hier meer over en wie weet? Misschien kom ik dan tot een besluit.’ Ik laat een stilte vallen. ‘Ik hoor graag de verhalen die over het kasteel worden verteld,’ voeg ik eraan toe. Waarom niet? Het kan verder geen kwaad. ‘Wat is hier allemaal gebeurd? Weten ze wie de geesten... zijn?’

Hij neemt een hap vlees en kauwt bedachtzaam. ‘Er zijn heel veel verhalen over geesten in Creaglie Castle en sommige van die verhalen worden al honderden jaren verteld. Het mooie van een kasteel als dit, dat al generaties lang aan dezelfde familie toebehoort, is dat er veel op papier is gezet in familiebijbels, stambomen, dagboeken en verslagen, geboorteakten, overlijdensakten, huwelijksakten en doopbewijzen. En dan zijn er natuurlijk de legenden die mondeling van generatie op generatie werden doorverteld. Soms is het dus moeilijk om te bepalen welke verhalen verzinsels zijn en welke gebaseerd zijn op daadwerkelijke ervaringen.’

Tijdens het vertellen wordt hij steeds enthousiaster. Dit is duidelijk zijn favoriete onderwerp. ‘Dus voor nu zal ik me, om je

niet te vervelen, beperken tot de geesten die meerdere keren zijn waargenomen. Om te beginnen is er het gehuil van een kind, een meisje, meestal 's nachts. Dit lijkt ergens in de zestiende eeuw te zijn begonnen. De eerste documenten die we over het kasteel hebben, zijn bijna net zo oud.'

Dat zou gewoon een vos kunnen zijn, denk ik bij mezelf.

'En soms zingt ze een kinderliedje,' gaat hij verder.

Getsie. Dat klinkt al enger. Maar het is ook wel een cliché.

'Dan is er een in het grijs geklede vrouw die van een trap af lijkt te komen die niet meer bestaat,' vertelt hij. 'Volgens de legende is ze een dienstmeid die aan het einde van de zeventiende eeuw is bezwangerd door de heer des huizes en vervolgens door hem werd vermoord om hun affaire te verdoezelen.'

Hoewel het warm is in de kamer en ik niet in dit soort dingen geloof, voel ik toch een rilling over mijn rug gaan. 'Wow, dat klinkt eng. En, eh, crimineel.'

Hij knikt. 'Dat klopt. Maar volgens de officiële documenten is de vrouw, voor zover ik heb begrepen, een natuurlijke dood gestorven aan de griep. En het is onbekend of ze op dat moment ook echt zwanger was. Het kan dus gewoon een verzinsel zijn en het kan zijn dat de vrouw in het grijs iemand heel anders is. Als...' zegt hij, 'ze al heeft bestaan, natuurlijk.' Hij neemt bedachtzaam een slok van zijn wijn.

'Ook al ben ik er heilig van overtuigd dat er iets is na de dood en dat er geesten zijn die ons vanuit het hiernamaals bezoeken, dat betekent nog niet dat ik elk verhaal geloof dat me wordt verteld. In tegenstelling tot sommige van mijn collega's,' voegt hij er gniffelend en met een licht geërgerde zucht aan toe. 'Hoe dan ook, ik hoop heel erg dat ik de vrouw in het grijs te zien krijg tijdens ons verblijf hier, maar... nou ja, visuele verschijningen zijn het zeldzaamst, dus verwacht ik er niet te veel van.'

Hij neemt nog een hap, kauwt, slikt en gaat dan verder. ‘Er zijn ook verhalen over een poltergeist die dingen van de grote trap naar beneden gooit en sommige mensen beweren dat dit dezelfde geest is. Er hing ooit een portret van haar vermeende verkrachter bovenaan de trap, maar dat is gevallen en toen is een lid van de familie ernstig gewond geraakt. Waarschijnlijk komen die geruchten daar vandaan.’

‘Wow. Interessant,’ zeg ik oprecht. Ik geloof er geen woord van, maar ik luister altijd graag naar iemand die ergens enthousiast over is.

‘Er zijn natuurlijk andere verklaringen waarom dingen kunnen vallen. Zo kan een oud schilderij vallen omdat de muur aan het afbrokkelen is,’ gaat hij verder. Ik voel me even schuldig omdat ik me afvraag of hij mijn scepticisme aanvoelt. ‘En die verklaringen kunnen natuurlijk ook kloppen. Maar het is net zo goed mogelijk dat er wel degelijk iets bovennatuurlijks aan de hand is. We moeten er onbevooroordeeld naar kijken en alle mogelijkheden onderzoeken.’

Ik vind Silas aardig. Dat had ik niet verwacht. Ik dacht dat hij een of andere wappie met een aluhoedje zou zijn, maar hij is echt interessant. Hij neemt nog een hap en slikt. ‘Mmm. Dit is echt goed, vind je niet? Zolang je tenminste geen schaap bent,’ voegt hij er gniffelend aan toe. Hij neemt de laatste paar happen en legt zijn mes en vork netjes naast elkaar op het bord.

Na het eten brengt mevrouw Laroche, de in keurig uniform gestoken huishoudster, me naar mijn kamer. Ik ben als laatste aangekomen. De anderen waren al op weg naar de eetkamer toen ik binnenkwam en ik wilde niemand ophouden. Ik verblijf in de Rode Kamer; alle kamers zijn genoemd naar een kleur. Ik zie dat mijn bagage al naar boven is gebracht en is uitgepakt. Er staat een tweepersoonshemelbed met gedraaide houten stijlen

en zware gordijnen van brokaat, die met brede embrasses van hetzelfde materiaal zijn opgebonden. De wanden zijn bedekt met houten panelen en de gordijnen die tot op de vloer reiken en hetzelfde patroon hebben als de gordijnen van het bed, zijn al dichtgetrokken om het donker en de regen buiten te houden. Er knappert een vuur in de open haard en even vraag ik me af of er geen centrale verwarming is, maar na een snelle blik om me heen zie ik dat er een paar van die ouderwetse radiatoren bevestigd zijn aan de muur. Ik loop naar een van de radiatoren en leg mijn hand erop. Hij voelt warm aan. Ik ben opgelucht, want het was ijskoud onderweg hierheen en ik weet vrij zeker dat een paar open haarden niet genoeg zijn om een gebouw als dit aangenaam warm te houden. En ik heb een hekel aan kou.

‘Het bed is origineel en koningin Victoria heeft erin geslapen,’ vertelt de huishoudster. ‘Maar maakt u zich geen zorgen: alle matrassen zijn pas nog vervangen en zijn nu van topkwaliteit. De bedden hebben bovendien oplegmatrassen en dekbedden van ganzenveren. We doen elke ochtend het haardvuur voor u aan en, als u dit goedvindt, komen we een paar keer per dag langs om te zorgen dat het blijft branden. We hebben nu uiteraard centrale verwarming, maar de kamers zijn groot en we denken dat een haardvuur ze comfortabeler maakt. Alles wat u nodig hebt, is aanwezig.’ Ze wijst naar een stapel houtblokken naast de open haard. ‘Voor het geval u het vuur zelf wilt opstoken. Maar u kunt altijd om hulp vragen door te bellen.’ Ze wijst naar een knop naast de schoorsteenmantel met het woord **HELP** erop in hoofdletters. De knop ziet er heel modern uit en past niet echt bij de rest van het interieur.

Ik volg haar terwijl ze naar de verste hoek van de kamer loopt, naar een deur bedekt met houten panelen.

‘Dit is uw badkamer,’ zegt ze terwijl ze de deur opent. Het is